

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Ὁ κόμης ἠκολούθει αὐτόν.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐσταμάτησε τὸν ἱατρόν.

— Εἶναι ἐν περιστατικόν, τὸ ὁποῖον ἴσως ἀγνοεῖτε.

— Ποῖον;

— Ἡ δεσποινὶς Τρελὰν τρέχει μεγαλείτερον κίνδυνον. Ἰδοὺ διατὶ τὸ λέγω εἰς τὸν ἱατρόν της.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ἡ Ζουάννα εἶναι ἔγκυος.

Σαρκαστικὴ χαρὰ ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κόμητος.

— Ἦτο, ὑπέλαβεν ἡσύχως ὁ ἱατρός· δὲν εἶναι πλέον.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ὀπισθοδρόμησεν. Ὁ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ζουάννας δεσμὸς διεργηγνύετο, αὐτὴ δ' ἔμενεν ἤδη ἐλευθέρω.

— Καὶ τολμᾶτε νὰ μοὶ τὸ εἴπητε! ἀνέκραξε· διὰ τίνος ἐγκληματικῆς χειρίσεως;

Ὁ Κλαύδιος δὲν ἀπώλεσε τὴν ἡρεμίαν του.

— Ἡ τύχη ἢ ἡ Πρόνοια διέρρηξε τὸν τελευταῖον δεσμὸν τὸν συνδέοντα τὴν δεσποινίδα Τρελὰν πρὸς ἐραστήν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ πλέον. Τὸ Σάββατον εἶχε μεταβῆ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πύργου τοῦ Ἐλβὲν τυχαίως. Αἴρνης ἤλθατε καὶ σεῖς· δὲν εἴσθε δὲ μόνος. Ἡ δεσποινὶς Τρελὰν διὰ νὰ σᾶς ἀποφύγῃ κατέφυγεν εἰς τινὰ γωνίαν, ἐκεῖθεν δὲ ἤκουσε τὰς πρὸς τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερὸς ὁμολογίας καὶ διαβεβαιώσεις σας. Ἐβεβαίωτε αὐτήν, ὅτι οὐδέποτε ἤσθάνθητε πραγματικὸν ἔρωτα δι' οἰανδήποτε γυναῖκα· μετεχειρίσθητε τὰς προτέρας ἐρωμένας σας ὡς κόρας τῶν βουλευτῶν καὶ τὴν δεσποινίδα Τρελὰν ὁμοίως...

— Κύριε! εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρὲς.

— Ἦμην ἐκεῖ, ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ Κλαύδιος. Ἐμπόδισα τὴν δεσποινίδα Τρελὰν νὰ προβῇ εἰς κίνημά τι φερομένη ὑπὸ τῆς ἀγανακτήσεως. Ἀμα ἀπήλθατε, ἡ δεσποινὶς Τρελὰν κατῆλθε καὶ αὕτη, ἀλλὰ τεταραγμένη ὡς ἦτο καὶ ἔνεκκ τοῦ σκότους ὑπέστη πτώσιν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς προσθέσω ἄλλο τι; Μετὰ μίαν ὥραν, κατόπιν φρικαλέων πόνων, τὸ παιδίον δὲν ὑπῆρχε πλέον.

— Πῶς εἶναι;

— Ἐρωτήσατε τὸ ρεῦμα, ὅπερ παρέσυρεν αὐτό. Ἡ μήτηρ του ἔτεκεν ἀθλίως τὴν νύκτα καθ' ἰδὸν. Ἰδοὺ, κύριε, ἡ πρώτη αἰτία τῆς νόσου της. Ἄν ἀποθάνῃ σεῖς τὴν φονεύετε. Ἄν ζήσῃ δὲν θά τὴν ἐπανιδῆτε πλέον. Τὸ ὑπεσχέθη. Εἶναι καὶ αὕτη μία Κερανδάλ. Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου δύναται τις, ὡς εἶπατε, νὰ φονεύσῃ, νὰ κλέψῃ ἴσως, ἀλλὰ δὲν ἀθετεῖ τὸν λόγον του. Εἰσεέλθετε.

Ὁ κόμης ἠτήθη εἰς ὑπὸ τοῦ ἐπιβλητικοῦ ὕφους τοῦ ἱατροῦ δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Κλαύδιος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην τῆς κρεολῆς καὶ ἔκυψε πρὸς αὐτήν.

— Ζουάννα, εἶπεν.

Ἐκεῖνη ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸν μετ' ἐκφράσεως ἀφάτου τρυφερότητος.

— Πῶς εἶσαι; ἠρώτησεν αὐτήν.

— Καλλίτερα. Εἶσαι ἐδῶ;

— Ναί.

Ὁ κόμης δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ.

Ὁ Κλαύδιος παρεμέρισεν.

Ἐκφράσεις μίσους καὶ ἀγανακτήσεως συνέστειλε τὰ χεῖλη τῆς κρεολῆς.

— Ἀ! εἶπε, Κλαυδίε, μοὶ ὑπεσχέθηκες...

Καὶ δι' ὑπερνήθρου ἀγῶνος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέκραξε πρὸς τὸν δ' Ἀμβαρὲς:

— Φύγε!

Καὶ ἐπανεπέσε βαρέως ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν ὁ Κλαύδιος, ὅτι δὲν ἐψεύσθη.

ΙΓ'

Ἀνθρώπιναι ἀνανδρίαι.

Ἐπανερχόμενος εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς, ὁ δ' Ἀμβαρὲς κατετρύχετο ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἧς δὲν ἐπίστευεν ἑαυτὸν ἱκανόν.

Ἡ θεὰ τῆς ἐρωμένης του, ἧς ἡ νόσος δὲν ἡδυνήθη ν' ἀλλοιώσῃ τὴν καλλονήν, ἐξωογόνει ἐν αὐτῇ τὸ πάθος, ὅπερ ἐκεῖνη εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῇ πρότερον.

Δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς αὐτόν.

Τὸν ἀπεδίωξεν ὡς τὸν ἐσχατον τῶν ὑπηρετῶν.

«Φύγε»!

Ἡ ὑβριστικὴ αὕτη λέξις ἀντήχει ἔτι εἰς τὰ ὦτά του.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον ἐπανεκτέθη τὴν ἡρεμίαν του.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸν πύργον, ἡ Ζουάννα ἐξηλείφετο τῆς φαντασίας αὐτοῦ, ὡς ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο τοῦ οἴκου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκεῖνη τὸν ἀπεδίωξεν.

Ἐν τούτοις, ἡ ἀνάμνησις τῆς κρεολῆς ἐξήλειψε τὴν ἀγγελικὴν εἰκόνα τῆς μνηστῆς του.

Τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ζουάννας ἔκαψε τὸν κόμητα.

Ἐνῶ διήρχετο παροδὸν τινὰ ἀγούσαν πρὸς τὸ ἔλος, ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ μέρους, εἰς ὃ ἡ Κασιλία, ὁ Βινίκ καὶ ὁ Ζεαννίνος εἶχον ἐκπληρώσει τὴν νυκτερινὴν αὐτῶν ἀποστολήν, εἶδεν αἴφνης δύο ἱππεῖς.

Συνωμίλουν μετὰ ζωηρότητος.

Ἐκ τῶν κινήματων αὐτῶν ἐφαίνετο ὅτι ὁ μὲν προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἄλλον περὶ μυστηριώδους τινὸς πράγματος.

Ἐβαινον ἀμφότεροι πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ κόμης, πρὸς στιγμὴν ἀφαιρεθεὶς τῶν σκέψεων του ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης, ἐπανελάβε τὸν δρόμον του. χωρὶς νὰ διακρίνῃ, ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως, τὴν μορφήν τῶν ἱππέων καὶ ἐπανεκάμψεν εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦσαν ὁ δ' Ἐστρέλ καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης τοῦ Πορνιγοῦν.

Ὁ λοχαγὸς παρηκολούθει τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως τῶν Κερανδάλ μετὰ πλείονος ζήλου ἢ ἡ ἀνάκρισις τῶν Βάν. Ἀνεζήτει μέσον ἐνδικήσεως, ὅχι τόσο κατὰ τοῦ Ἰακώβου, ὅσον κατὰ τῆς Ἀγνῆς.

Οἱ δύο λοιπὸν ἀντερασταὶ ἔβαινον ὁμοῦ ἐν τῷ δάσει.

— Βλέπετε, λοχαγέ μου, ἔλεγεν ὁ Μισό, ὅτι ἀπ' ἐδῶ ἐπέρασαν. Φαίνονται τὰ ἔλκη τῶν βημάτων των. Ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος. Ἦτο καὶ ὁ Πισερὸλ καὶ ὁ Κλελὺς δύο ἄνθρωποι ἰδιόκοι μου. Εἶδομεν καθαρὰ τὰ φῶτα. Ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε νὰ παραφυλάττωμεν καὶ ἤθελα νὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ παρών.

Κατὰ δυστυχίαν ἦτο μακρὰ ἡ ἀπόστασις καὶ ἐφαίνοντο μόνον τὰ φῶτα ποῦ ἐκινούντο.

«Ὁ Κρελὺς καὶ ὁ Πισερὸλ μοὶ εἶπον:

— Ἐνωμοτάρχα, δὲν εἶναι τίποτε. Αὐτοὶ εἶναι ψαράδες ποῦ ψαρεύουν.

«Τοὺς ἀφῆκα με αὐτὴν τὴν ιδέαν. Εἶχα καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου.

«Εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς οἱ ἄλλοις ἀλιεῖς ἀλιεῖον τὴν ἡμέραν καὶ ὄχι τὴν νύκτα. Καὶ ὅμως δὲν εἶπα τίποτε ἐσιώπησα.

«Ἀμα ἐξημέρωσεν, ἀπέπεμψα τὸν Κρελὺς καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὴν στρατῶνα.

«Τὴν νύκτα, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ διαβῇ τις τὸ ἔλος, θὰ συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοσώρῳ τοὺς κακούργους· ἀλλ' ἐκεῖ βυθίζεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν λάσπην καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ πλέον.

«Ἐμεῖνα μόνος· εἶχε ὁμίχλην ψυχρὰν ὡς τὴν χιόνα.

«Τὰ φῶτα μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν.

«Τὰ χαράγματα ἐζήτησα νὰ εὕρω διάβασιν.

«Τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ μάθω τί συνέβη. Πεσιῆλθα λοιπὸν τὸ ἔλος καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι ἐζήτουν.

«Φαίνεται ὅτι περιῆλθον τὴν λίμνην διὰ τοῦ ἀκατίου, ἔπειτα διῆλθον τὸ δάσος καὶ ἤνοιξαν μίαν ὁπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔθεσαν